

Arrest

nr. 104 829 van 11 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen G. J. S. en G. T. K. en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat R. VAN DE SIJPE, die tevens verzoekende partij G. S. K. vertegenwoordigt, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Aangaande G. J. S.

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van origine te zijn. U bent geboren in saur 1344 (Afghaanse kalender, 21 april – 21 mei 1965) in het dorp Poyan bij de provinciehoofdplaats Charikar van de provincie Parwan. Toen u zo'n twee jaar oud was, verhuisde uw familie naar de stad Charikar. U werkte de vijfde graad af en kan lezen en schrijven in het Dari en het Punjabi. Vanaf uw twaalfde of dertiende begon u te werken in de winkel van uw vader, die u later overnam. U huwde T. K. G. (o.v. X) in 1371 (1992) en samen kregen jullie drie kinderen. In 1376 (1997) bracht u uw echtgenote en moeder S. K. G. (o.vX) met uw kinderen in veiligheid in de wijk Karte Parwan

van de stad Kabul, terwijl u in Charikar uw winkel bleef uitbaten. Afghanistan ontvluchtte u samen met uw gezinsleden in de maand aqrab 1389 (23 oktober – 21 november 2010) omdat uw moslim buurman jullie onder druk zette om uw dochter met zijn zoon te laten trouwen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u samen met uw vrouw en moeder vier taskara's, een militair boekje, een medisch attest, een bundel identiteitsdocumenten, een internetartikel en een arrest neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Hoewel u mogelijks oorspronkelijk van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerminst aannemelijk maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Allereerst moet er op gewezen worden dat verschillende cruciale aspecten van het dagelijks leven in Afghanistan u, uw vrouw en uw moeder vreemd zijn. Zo is het zeer merkwaardig dat u, die steeds als handelaar in Afghanistan gewerkt zou hebben, geen goede kennis heeft van het Afgaanse geld. Als u een biljet van 5 Afghani voorgelegd krijgt, ziet u er een briefje van 10 Afghani in. U meent ook verkeerdelijk dat de munt van 1 Afghani een gouden kleur heeft terwijl ze in werkelijkheid roodkleurig is (CGVS J. S. p.8). Uw bewering dat u in Afghanistan een textielwinkel uitbaatte, zoals u beweert, ziet zich niet gesteund door uw povere kennis van het Afgaanse geld (CGVS J. S. p.2). Ook uw vrouw slaagt er niet in een munt van 2 Afghani te herkennen. Hoewel de Afgaanse munten elk een andere kleur hebben, meent ze een munt van 1 Afghani voor zich te hebben (CGVS T. K. p.4).

Als uw vrouw gevraagd wordt bekende Afghanen te noemen vermeldt ze de zanger Ahmad Zaher, die al in 1979 overleed. Als daarop gevraagd wordt Afghanen te noemen die de laatste jaren belangrijk waren in Afghanistan, blijkt ze hier niet toe in staat. Naast Karzai noemt ze Wajih Rastagar, een zangeres die Afghanistan meer dan twintig jaar verliet, Ahmad Shah Massoud, die in 2001 het leven liet, en Haji Rabbani, de president van Afghanistan van 1992 tot 1996 (CGVS T. K. p.3). Dat niet alleen heel weinig bekende Afghanen uw vrouw bekend zijn, maar dat ook haar kennis sterk gedateerd is terwijl ze wel over een televisietoestel beschikte in Kabul, doet begrijpen dat uw vrouw haar voeling met Afghanistan reeds lange tijd verloren heeft (CGVS J. S. p.4).

Dit blijkt ook uit het feit dat uw vrouw geen enkele moedjaheddinpartij kent, terwijl deze partijen een zeer belangrijke rol hebben gespeeld in Afghanistan de laatste decennia (CGVS T. K. p.2).

Gevraagd naar Afgaanse provincies kan uw echtgenote er bovendien slechts enkele opnoemen. Alleen Parwan, Kandahar, Ghazni en Panjshir zijn haar bijgebleven. Tevens meent ze dat de stad Mazar-i-sharif en haar wijk in Kabul (Karte Parwan) provincies zijn (CGVS T. K. p.3). Ook dit is bijzonder merkwaardig.

Uw moeder weet dan weer niet wanneer het Afgaanse nieuwjaar, Newroz gevierd wordt. Een dergelijke elementaire kennis als de eerste dag van het jaar, zou een leven in Afghanistan haar bijgebracht moeten hebben (CGVS S. K. p.3). Bovenstaande vaststellingen aangaande jullie kennis van Afghanistan doen sterk vermoeden dat jullie Afghanistan reeds velen jaren voor jullie verklaarde vertrek achter jullie lieten.

Voorts blijkt ook uw kennis van de stad Charikar aanzienlijke lacunes te vertonen. Zo blijkt uw kennis over de vooraanstaande personen die Charikar de afgelopen jaren heeft gekend erg beperkt. Mir Abdul Qader, de burgemeester van Charikar tot 2006, die in maart 2009 ontvoerd werd vanuit dezelfde stad, is u onbekend (CGVS J. S. p.6). Ook Alhaj Ghulam Sediq blijkt u niet te kennen. In deze persoon, die tot uw vertrek uit Charikar de post van burgemeester bekleedde, ziet u een legercommandant (CGVS J. S. p.8). In de naam Abdul Jabar Taqwa meent u de burgemeester van Charikar te herkennen. Na uw vertrek uit Afghanistan zou hij gouverneur geworden zijn, zo heeft u gehoord (CGVS J. S. p.6). In werkelijkheid was Taqwa gouverneur van Parwan van augustus 2005 tot mei 2009. Dat u dit ontgaan is, is zeer merkwaardig. Verder beweert u foutief dat Maulana Said Khel gouverneur was ten tijde van uw vlucht (CGVS J. S. p.6). Said Khel was immers de politiechef van Parwan, zoals u later corrigeert. De man die wel de gouverneurspost van Parwan bekleedde op het moment dat u zegt Afghanistan te hebben verlaten, Abdul Bashir Salangi, zou volgens u deze functie zo'n vier à vijf jaar terug vervuld hebben (CGVS J. S. p.8). Ook weet u niets te vertellen over Salangi. Nochtans werd hij in 2010 van corruptie beschuldigd (CGVS J. S. p.8). Voorts noemt u Almas als hoofd van de provinciale raad van Parwan, een functie die hij nooit bekleedde daar hij nooit verkozen raakte in de provinciale raad (CGVS J. S. p.10). De reële machtshebbers, zoals gouverneurs, krijgsheren en stamoudsten spelen een dermate belangrijke rol op regionaal vlak en oefenen een zodanig grote invloed uit op het dagelijkse leven van de gewone burgers, dat er mag worden aangenomen dat ze algemeen gekend zijn door de bevolking in de regio waarin ze hun macht uitoefenen. Dat uw kennis van deze personen slechts als zeer beperkt kan worden bestempeld, doet sterk twifelen aan uw verklaarde verblijf in Charikar. Bovendien springt het in het oog dat u de namen wel kent maar de personen zelf niet kan situeren. Deze vaststelling doet sterk het vermoeden rijzen dat uw kennis van enkele van de prominenten van Charikar aan studie ontleend is.

Studie verklaart ook uw verklaringen over de verkiezingsmomenten die Afghanistan kende na de val van het Talibanregime. Gevraagd naar verschillende verkiezingsmomenten kan u enkel zeggen dat ze om de vier jaar georganiseerd worden. De laatste verkiezingen werden volgens u georganiseerd in 1388 (2009), terwijl u vertrok in 1389 (2010), vertelt u verder. In werkelijkheid vonden er vlak voor uw vertrek verkiezingen plaats in Afghanistan. Welke verkiezingen er gehouden werden in 1388 (2009) kan u ook niet verduidelijken. U meent dat "het hoofd van de vertegenwoordigers van de mensen" verkozen werd, zoals voor de Loya Jirga voegt u er aan toe. U bevestigt dat de leden van de Loya Jirga verkozen worden door de burgers. Als u om verduidelijking gevraagd wordt omtrent de verkiezing van de leden van de Loya Jirga, besluit u dat u er niet veel over weet. In werkelijkheid werden de er geen verkiezingen georganiseerd om de leden van de Loya Jirga te selecteren. Daar u wel degelijk bekend bent met het begrip president en dit begrip correct gebruikt in Afghaanse context, is het zeer verwonderlijk dat u niet blijkt te weten dat in 1388 de president gekozen werd (CGVS J. S. p.7).

Als u gevraagd wordt naar de gifaanvallen op schoolmeisjes in Charikar vermeldt u dat er twee scholen zijn in Charikar, Lycee Natwan en Lycee Alman. De gifaanval zou volgens u plaats hebben gevonden in Lycee Natwan. In werkelijkheid werden echter de scholen Hora Jalalai en Sadiqi getroffen (CGVS J. S. p.8). Bovenstaande gebreken in uw kennis van de stad waar u steeds zou verbleven en als winkelluitbater gewerkt zou hebben schaden het geloof in het voorgehouden verblijf in Afghanistan.

Daarnaast vertoont ook jullie kennis van Kabul ernstige gebreken. Zo slaagt u er niet in twee van de belangrijkste plaatsen van Kabul op foto te herkennen. Jade Maiwand, het voornaamste handelscentrum van de hoofdstad, herkent u niet en ook het centrale Pashtunistanplein is u niet bij naam bekend (CGVS J. S. p.5,6). Van Sher Pur, een wijk in het hart van Kabul, heeft u ook nog niet gehoord (CGVS J. S. p.9). Ook uw vrouw haar kennis van de wijken van Kabul schiet ernstig te kort. Als haar gevraagd wordt welke wijken rond Karte Parwan liggen, waar ze elf tot twaalf jaar gewoond zou hebben, slaagt ze er slechts in één wijk te noemen die inderdaad bij Karte Parwan ligt. Daarnaast noemt ze een straat, een berg en een wijk die ver van Karte Parwan verwijderd is. Indien uw echtgenote effectief zoveel jaar in Karte Parwan woonde, zou ze enige kennis van de omringende wijken moeten hebben (CGVS T. K. p.4). Ook uw moeder kan de wijken die haar genoemd worden niet herkennen. Van Silo, een wijk dicht bij Karte Parwan, heeft ze niet gehoord. Van Kote Sangi, een wijk die iets verder ligt, zou ze al gehoord hebben maar de wijk situeren is een onmogelijke opgave (CGVS S. K. p.3). Doorheen jullie kennis van de geografische indeling van de hoofdstad slagen jullie er niet in jullie aanspraken op een verblijf in de hoofdstad kracht bij te zetten.

Voorts kunnen ook de verklaringen van u en uw gezinsleden aangaande de Hindoe en Sikh gemeenschap in Kabul niet overtuigen. Zo is het zeer verwonderlijk dat u en uw echtgenote geen aannemelijke verklaringen kunnen afleggen over de school waar jullie kinderen les volgden. Uw vrouw verklaart dat jullie kinderen slechts enkele maanden naar de school van jullie gemeenschap gingen tot de school zo'n vijf à zes jaar geleden haar deuren sloot (CGVS T. K. p.3). In werkelijkheid is de Hindoe en Sikh school in de dharamsal van Karte Parwan over de jaren heen steeds operationeel gebleven, zoals blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd. U

vermeldt dat uw kinderen in de school in de dharamsal enkel Engels en Punjabi aangeleerd werd, terwijl in feite ook wiskunde en Dari op deze school gegeven wordt (CGVS J. S. p.5). Dat u noch uw vrouw een waarheidsgetrouw beeld kunnen ophangen van de scholing die uw kinderen in Kabul ontvingen of konden ontvangen, doet sterk twijfelen aan jullie aanwezigheid in deze stad.

Naast de beschikbare scholing voor Hindoes en Sikhs bent u evenmin op de hoogte van een ander nijpend probleem voor uw geloofsgenoten in Kabul. U beweert immers dat er sinds de val van het Talibanregime steeds gecremeerd kon worden in de crematieplaats in Qalacha te Kabul. In werkelijkheid ondervond uw gemeenschap grote problemen met de omwonenden waardoor overledenen soms in de dharamsal van Karte Parwan of zelfs buiten Kabul gecremeerd moesten worden (CGVS J. S. p.11). De verhinderde crematies worden door de Hindoes en Sikhs als een dermate groot probleem ervaren dat u, die zeer regelmatig de hoofdstad (waar uw gezin woonde) aandeed, zeker van de kwestie op de hoogte zou moeten zijn indien u daadwerkelijk in Afghanistan verbleef zoals u beweert.

Ook over de vertegenwoordiging van uw gemeenschap in de Afghaanse overheid slaat u de bal mis. Er zijn volgens u vijf à zes sikhs in het nationaal parlement. U kent vier van hen: Kartar Singh, Prital Singh, Anarkali, en Jaghender Singh. Gevraagd naar Prital Singh bevestigt u dat hij een parlamentslid was toen u daar, in Afghanistan, was. In werkelijkheid telde de Hindoe en Sikh gemeenschap voor uw vertrek uit Afghanistan maar één lid in het parlement, m.n. een persoon die u niet vermeldde namelijk Autar Singh (CGVS J. S. p.7). Daar de Hindoe en Sikh gemeenschap een kleine religieuze minderheid vormt in Afghanistan nemen de leiders van deze gemeenschap en zeker de vertegenwoordigers bij de Afghaanse overheid een cruciale plaats in. Dat u het parlamentslid van uw geloofsgemeenschap niet kent en het aantal parlamentsleden met uw religie geheel overschat, is dan ook zeer bevreemdend. Even merkwaardig is het gegeven dat uw moeder zich maar een van de leiders van haar gemeenschap in Kabul herinnert. De andere leiders is ze vergeten, zo zegt ze. Als haar de naam van Diyan Singh Anjaan, een vooraanstaand lid van de Kabulse Hindoe en Sikh gemeenschap, genoemd wordt, slaagt ze er niet in hem te herkennen (CGVS S. K. p.2,3).

Voorts weet uw moeder niet waar de crematiesite in Kabul gelegen is en meent ze verkeerdelijk dat de Vaisakhi enkel in de dharamsals gevierd werden. Daar ze op korte afstand van de dharamsal woonde zou haar niet mogen zijn ontgaan dat het festival ook buiten de tempel gevierd werd (CGVS J. S. p.4; CGVS S. K. p.3). Uw vrouw heeft dan weer geen weet van de honderd Indische arbeiders die zo'n negen maand voor jullie vlucht gedurende een maand opgevangen werden in de dharamsal van Karte Parwan (CGVS T. K. p.3). Dat uw vrouw en uw moeder elf tot twaalf jaar in Karte Parwan, in het hart van de Hindoe en Sikh gemeenschap, zouden hebben gewoond valt allerminst van hun kennis van hun geloofsgemeenschap af te leiden. Integendeel, jullie kennis over de gemeenschap waarvan jullie zeggen deel te hebben uitgemaakt schiet dermate tekort dat ze het geloof in jullie verklaarde verblijf in Afghanistan onderuit haalt.

Tot slot dient er op gewezen te worden dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de wijze waarop u tot België reisde. U beweert nooit een paspoort in handen te hebben gehad op reis naar België. Gezien de strenge veiligheidsmaatregelen die op internationale luchthavens gehanteerd worden, is het allerminst geloofwaardig dat de smokkelaar te allen tijde de paspoorten bij zich hield, zoals u beweert. Overigens kan u ook niet zeggen of de paspoorten op jullie naam stonden (CGVS J. S. p.3). Dat u geen geloofwaardige verklaringen kan afleggen over de wijze waarop jullie reisden, ondergraaft volledig het geloof in jullie vertrekpunt en de reisdocumenten waarover jullie beschikten.

Zo u al ooit in Afghanistan gewoond heeft, blijkt uit bovenstaande minstens dat u reeds sinds zeer lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen of documenten uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 17 december 2010. Hierin wordt gesteld dat volgens een aantal berichten hindoes en sikhs te maken krijgen met 'societal discrimination, harassment and, in some cases, violence'. UNHCR stelt dat leden van minderheidsgroeperingen zoals de hindoes en de sikhs 'may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case'. De loutere vaststelling dat u eventueel over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een hindoe/ sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een geïnduceerde vrees voor vervolging.

Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel, zoals gestipuleerd in het artikel 5 van de Kwalificatierichtlijn van 29 april 2004, onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerminst het geval.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De neergelegde documenten kunnen het geloof in jullie verklaarde verblijf in Afghanistan niet herstellen. De taskara's van u, uw echtgenote, uw moeder en uw vader en het militair boekje dateren van meer dan twee decennia geleden en kunnen derhalve jullie aanspraak op een verblijf in Afghanistan tot 2010 niet ondersteunen. Integendeel, het is veelzeggend dat jullie geen enkel document uit Afghanistan voorleggen dat van een recentere datum is dan 1987. Het medisch attest vermeldt dat langdurig staan en zitten pijnlijk is voor uw moeder en levert derhalve geen informatie relevant voor de behandeling van jullie asielaanvraag. Tevens legt u kopieën van zes Britse paspoorten van Afghaanse Sikhs en één inschrijving in het Belgische vreemdelingenregister van een persoon die zich eveneens Afghaanse Sikh verklaart. U beweert dat deze Sikhs verre familie van u zijn. Zelfs indien deze personen verre familie van u zijn, hetgeen niet uit de stukken afgeleid kan worden, kan het feit dat zes personen de Britse nationaliteit verwierven geen informatie bieden over uw verblijfplaatsen de laatste decennia. Zoals uit de aan het administratief toegevoegde beslissingen van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt kon er van de asielzoeker in België geen geloof worden gehecht aan zijn verklaarde verblijf in Afghanistan. Het internetartikel beschrijft slechts de

algemene levensomstandigheden voor de Hindoes en Sikhs zonder dat uw persoonlijke situatie erin ter sprake komt. Het neergelegde arrest blijkt evenmin over uw persoonlijke situatie te gaan, zodat het document er niet in slaagt het geloof in jullie verblijf in Afghanistan te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Aangaande G. T. K.

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van origine te zijn. U bent geboren in mizan 1351 (Afghaanse kalender, 23 september – 22 oktober 1972) in de stad Charikar van de provincie Parwan. U huwde J. S. G. (o.v. 6.722.200) in 1371 (1992) en samen kregen jullie drie kinderen. Twaalf à dertien jaar geleden verhuisden u, uw kinderen en uw schoonmoeder S. K. G. (o.v. 6.722.193) naar de wijk Karte Parwan van de hoofdstad Kabul, terwijl uw man in Charikar zijn winkel bleef uitbaten. Afghanistan ontvluchtte u samen met uw gezinsleden in de maand aqrab 1389 (23 oktober – 21 november 2010) omdat uw moslim buurman jullie onder druk zette om uw dochter met zijn zoon te laten trouwen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u samen met uw man en schoonmoeder vier taskara's, een militair boekje, een medisch attest, een bundel identiteitsdocumenten, een internetartikel en een arrest neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig gelijklopen met de deze die uw echtgenoot J. S. G. (o.v. 6.722.200) en uw schoonmoeder S. K. G. (o.v. 6.722.193) verklaarden. Zoals uiteengezet in de beslissing die uw echtgenoot werd toegezonden en die hieronder hernomen wordt, kan er geen geloof worden gehecht aan het verklaarde verblijf dat u, uw echtgenoot en schoonmoeder in Afghanistan zouden gekend hebben. Derhalve moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden. Deze beslissing luidt als volgt.

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Aangaande G. S. K.

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van origine te zijn. U bent geboren in mizan 1351 (Afghaanse kalender, 23 september – 22 oktober 1972) in de stad Charikar van de provincie Parwan. U huwde J. S. G. (o.v. 6.722.200) in 1371 (1992) en samen kregen jullie drie kinderen. Twaalf à dertien jaar geleden verhuisden u, uw kinderen en uw schoonmoeder S. K. G. (o.v. 6.722.193) naar de wijk Karte Parwan van de hoofdstad Kabul, terwijl uw man in Charikar zijn winkel bleef uitbaten. Afghanistan ontvluchtte u samen met uw gezinsleden in de maand aqrab 1389 (23 oktober – 21 november 2010) omdat uw moslim buurman jullie onder druk zette om uw dochter met zijn zoon te laten trouwen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u samen met uw man en schoonmoeder vier taskara's, een militair boekje, een medisch attest, een bundel identiteitsdocumenten, een internetartikel en een arrest neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig gelijklopen met de deze die uw echtgenoot J. S. G. (o.v. 6.722.200) en uw schoonmoeder S. K. G. (o.v. 6.722.193) verklaarden. Zoals uiteengezet in de beslissing die uw echtgenoot werd toegezonden en die hieronder hernomen wordt, kan er geen geloof worden gehecht aan het verklaarde verblijf dat u, uw echtgenoot en schoonmoeder in Afghanistan zouden gekend hebben. Derhalve moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden. Deze beslissing luidt als volgt.

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers zijn van mening dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hen subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de bestreden beslissingen blijken dat verzoekers hun beweerde verblijf in Afghanistan tot 2010 niet aannemelijk maken. Uit de verklaringen die verzoekers in de loop van hun asielprocedure aflegden bleek immers dat (i) zij niet op de hoogte zijn van het Afgaanse muntstelsel, (ii) zij weinig tot geen bekende Afghanen kunnen opnoemen en de weinige namen die zij toch kunnen opsommen niet correct kunnen situeren, (iii) verzoekster S.K.G. niet weet wanneer het Afgaanse nieuwjaar gevierd wordt, (iv) verzoekers niet blijken te beschikken over elementaire geografische basiskennis over hun beweerde steden van herkomst, (v) zij evidente basiskennis ontberen over het dagelijkse leven en de problemen van de Sikh-gemeenschap in de wijk Karte Parwan te Kabul, waarin de familie nochtans beweerdelijk woonde de laatste tien jaar voor haar komst naar België in 2010.

In hun verzoekschrift betwisten verzoekers bovenvermelde motivering. Zij stellen dienaangaande dat de vragen niet specifiek gericht waren op de concrete leefwereld van verzoekers, dat de bestreden beslissingen louter vermelden wat verzoekers niet wisten doch nalaten te vermelden wat zij wel wisten en dat het onredelijk is dat de antwoorden die verzoekers wel “correct en in detail” konden beantwoorden worden afgedaan als ingestudeerd.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de beweerde herkomst van verzoekers, steun vinden in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. De kritiek van verzoekers kan niet worden gevolgd. Vooreerst peilde de dossierbehandelaar naar evidente basiskennis over het dagelijkse leven in hun leefomgeving. Zo werd gepeild naar kennis over de kleur van de munten in omloop, naar de school waar verzoekers kinderen beweerdelijk onderwijs volgden, naar problemen rond het begraven van doden die

de Sikh-gemeenschap in Kabul ondervindt, en werden verzoekers foto's getoond van belangrijke en opvallende plaatsen in Kabul. Op geen enkele van bovenvermelde elementaire kennisgebieden konden verzoekers aantonen te beschikken over een bevredigende basiskennis, hetgeen onverenigbaar is met een beweerde herkomst uit Afghanistan, laat staan met een beweerd verblijf in Kabul en Charikar tot oktober 2010. Aangaande de kritiek dat de bestreden beslissingen slechts de negatieve aspecten van verzoekers kennis zouden bevatten en de positieve afdoet als "ingestudeerd", merkt de Raad op dat aangetoonde lacunes in elementaire basiskennis dermate zwaarwichtig zijn dat zij op zich al de bedrieglijkheid aantonen van verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan, waardoor dit een determinerend motief betreft.

Verzoekers komen niet verder dan het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissingen doch slagen er niet in deze te ontcrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. De motivering blijft aldus onverkort gehandhaafd en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. Verzoekers voorgehouden Afghaanse herkomst en hun voorgehouden verblijf in Charikar en Kabul tot 2010 zijn bedrieglijk, waardoor er evenmin enig geloof worden gehecht aan het asielerelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Tot slot stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht stelt dat het vooreerst van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Daar het risico op vervolging zowel als het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moeten beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit, is er immers geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliezen verzoekers hun belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat zij reeds in een ander land als vluchteling erkend zijn of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming hebben verkregen. Door over hun verblijf bedrieglijke verklaringen af te leggen, maken verzoekers zelf niet aannemelijk dat zij vluchteling zijn of in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Het is immers niet onwaarschijnlijk dat verzoekers de nationaliteit van een ander land bezitten of in een ander land een beschermingsstatus genieten, gelet op het feit dat miljoenen Afghanen sinds decennia buiten Afghanistan wonen en verzoekers leugenachtige verklaringen afleggen over waar zij de laatste jaren verbleven. In de mate dat verzoekers verwijzen naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op vervolging of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoekers maken zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een verblijf in Kabul en Charikar zodat er evenmin duidelijkheid is over hun feitelijke herkomst. Verzoekers verhinderen zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot hun profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoen aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hen rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoekers geen reëel beeld bieden op hun nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhinderen zij de Belgische overheden immers hun reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER